

Ljubivoje Ršumović napisao je stihove:

“Nema sveta ni planete
Gde ne može stići dete
Jer sve dečje staze vode
Od igre do slobode
Cveće je ukras bašte
Leptir je ukras cveta
A deca puna mašte
Deca su
Ukras sveta...”

Njegov sin, Vuk Ršumović, u debitantskom filmu “Ničije dete” potpisuje se kao režiser i scenarista, otkriva jednu drugu realnost, traumatičnu i sa malo emocija, u kojoj su deca ničija i svačija, za koje se ne brinu ni roditelji, a ni oni, zaposleni u stručnim službama, često bez ličnog afiniteta da zaštite i podrže takvu decu, u opisu posla izostaje humani kodeks ophođenja sa njima. Posledice svega toga su nesagledive.

U svetu gde važi pravilo “jednom problem – uvek problem”, pobeđuju jači, izdržljiviji, imuniji na ona svojstva zahvaljujući kojima se ljudski rod, po sopstvenom mišljenju, izdigao iz životinjskog carstva.

Priča o divljem detetu nije nova. Počev od legende o Romulu i Remu, osnivačima grada Rima koje je odgojila vučica, zbog neželjenosti, hendikepa ili nekog drugog razloga, u šumama Afrike, Azije, Južne Amerike i Evrope, nalažena su deca koja su uspela da prežive zahvaljujući tome što su im roditeljsku brigu nadomestili vukovi, divlji psi, majmuni, pa čak i medvedi i leopardi. Od početka XVII veka do danas zabeleženo je i dokumentovano četrdesetak slučajeva dece koja su zbog života u divljini usvojila ponašanje životinja uz koje su rasla i teško se kasnije prilagodila životu među ljudima. Najpoznatije “divlje dete”, o kojem je Fransoa Trifo 1970. godine snimio film, je Viktor, pronađen u leto 1798. godine u šumama južne Francuske, i prvo u istoriji koje su proučavali evropski naučnici. Kada je uhvaćen imao je između 11 i 12 godina, bio je visok oko 140 centimetara, i ponašao se kao vuk, među kojima je živeo. Posle nesvrshodnog boravka u domu za gluve, za njega se zainteresovao istaknuti doktor Žan Itar, koji ulaže svoj autoritet i znanje kako bi ga civilizovao. Uspeo je da ga nauči uspravnom hodu, da izgovara nekoliko reči (mada ne da naučenu reč poveže sa pojmom koja ga označava), navikao je da upotrebljava pribor za jelo i stekao osnovne navike održavanja lične higijene. Divlji dečak koji je do dvanaeste godine živeo nag, umro je kao četrdesetogodišnjak od gripe.

Priča o divljem dečaku, u tumačenju izvanrednog Denisa Murića, počinje sredinom

osamdesetih godina prošlog veka kada su ga lovci pronašli među vukovima u šumi u planinama Bosne i Hercegovine, nakon čega je poslat u Beograd u dom za nezbrinutu decu da se socializuje. I tu nazvan Haris Pućurica Pućke, nailazi na pitanja "stučnjaka". – Šta ćemo s njim? Do ovog trenutka, priča ova dva dečaka, Viktora i Harisa, skoro je identična. A onda se u sudbinu dečaka Pućketa upliću balkanska pravila. Zahvaljujući naklonosti starijeg dečaka iz doma, Haris Pućurica, navikao je na odeću i obuću, uspravio je hod, počeo je da se druži i igra... Haris je savladao i veštinu govora, ali njegov drug, koji mu je bio najveći oslonac, bio je dete sa sopstvenim traumama koje nije mogao da pobedi. Oslonac Harisu zatim pokušava da pruži neuverljivo i sa zakašnjenjem, vaspitač, ali ga niko ne može zaštititi od društva u kojem živi i rata devedesetih. Krug Harisovog života se zatvara i režiser ga vraća na tačku iz koje su ga iščupali lovci nekoliko godina ranije. Bajkovito i nadrealno, ali hvala mu na tome.

U filmu Vuka Ršumovića može da se sagleda sve beznađe civilizacije sa svojim suludim pravilima. Priča ispičana bez žurbe i pretenzije (radnja filma je prikazala 90% stvarnog događaja, ili se naslanja na priču o tom događaju), daje vremena gledaocima da se sažive sa filmom i emotivno dožive svaku scenu. Film je ispičan na takav način da publika ni u jednom trenutku ne posumnja u istinitost priče, i veruje svakoj izgovorenoj reči.

Uspravan hod i korišćenje artikulisanog ljudskog govora navode se kao najveće prepreke prilagođavanja divlje dece životu u civilizaciji. Vuk Ršumović ispičavši ovu priču navodi na zaključak da je civilizacija ta, koja je donela mnoga dobra čovečanstvu, i najveći krivac njegovog stradanja. Civilizacija je samo utuljila tinjajući znak zveri u čoveku. Kada sa sebe zbací ograde civilizacije, od takvog čoveka se i divlje životinje plaše.

Olakšavajuća okolnost za gledoce ovog filma je ta što on ipak govori o jednom sasvim posebnom slučaju, izuzetku. Upečaljivi prikazi doma u koji su smeštena "neželjena" deca za većinu, takođe nisu deo svakodnevnice.

Ali, da li je baš tako ili nam je lakše da mislimo o deci kao ukrasu planete, i da se ponašamo kako hoćemo.